

KIS LAP



A MI KIS „GYÖNYÖRÜNK.” (lásd 35. l.)

NELLIKE.

Elbészélés gondatlan kis gyermekek számára.

(Folytatás.)

HARMADIK CZIKK.

AZT mondják, hogy ha nincs otthon a macska, tánczolnak az egerek. Hanem Nelli kisasszony most csapdába esett egér volt s inkább volt kedve sirásra mint nevetésre. Hogy fog innen szabadulni? azon törte fejét — de hiába feszítgette az ajtót, — nem nyílt az ki. És Boriska sem jött; — sokáig várt, de Boriska csak nem jött.

Boriska tudni illik nem gyanította, milyen kellemetlen helyzetben van Nelli kisasszony s ezért a kapu előtt egy szegény özvegyasszonynyal beszélgetett és adott ennek egy hatost is, mert Boriska bizonyos ok miatt nagyon szeretett minden szegény embernek ajándékot adni a mennyire csak kitelt tőle.

„Boris! Boris! Gyere már! Gyere hamar!” kiáltott Nelli.

Boriska meghallotta s befelé indult.

„Megyek, kisasszony! Mi baj?”

„Jőjj hamar! Ereszsz ki innen!” kiáltott Nelli.

Boriska eleintén az első emeletre akart szaladni, de Nelli hangja más irányból jött és oly siró és keserves volt, hogy Boriska megrémült s azt gondolta, hogy a kis leány talán a nagy víztartó kádba esett vagy egyéb baja esett. „De hát hol van, kisasszony? Az emeleten, vagy itt lent? Mi baja?”

„Itt vagyok a nagy szekrényben, Boriskám! Gyere nyisd ki az ajtót. Mama ráfordította a kulcsot én meg nem mertem szólani, mert féltem, hogy mama nagyon megharagszik.”

Boriska nagyon megörült, hogy nincs nagyobb baj, sőt úgy gondolta, hogy még jó is volt Nelli kisasszonynak ez a kis ijedtség; minnek olyan pajkos, mit keres ott a szekrényben? — Azt nem is gyanította Boriska, hogy Nellit tulajdonképen a méz csábította a szekrénybe és hogy a kisasszony azért olyan nagyon szomorú, mert úgy érzi magát, mint egy kis tolvaj, ámbár a mézhez, az igaz, hozzá sem nyúlt.

Boriska jónak látta egy kis leccsét tartani a torkos kis leánynak. „De hát hogy ereszszem én ki Nelli kisasszonyt, ha mamája becsukta? Jaj! hogy fog haragudni, ha ott találja a befőttek és sütemények közt! Azt fogja mondani, hogy Nelli kegyetlenül rosz leány, mert épen oda buvik be, a hova nem szabad. Hanem ha kieresztem, megígéri-e, hogy nem teszi ezt többé?”

Nelli kegyelmet ígért, csak hogy kijusson. „Soha sem teszem többé, soha! Csak ereszsz ki, Boriskám! ne állj ott, még mama visszatér és itt talál engem. Olyan jó leszek, csak most szabadíts ki!”

Nagyon jól tudta Boriska, mennyit érnek a kisasszony ígéretei, de nem akarta tovább is szomorítani s ezért az ajtóhoz lépett, hogy kinyissa. De a kulcs nem volt ott és Boris-

kának dugta zsebébe

„B kiáltott

A Boriska zony k kulcs.

„N Kedves bizonyo Nelli s pedig szinte t és esu gyertya Bizonyo

„D láttam, más há

E s tört ki, sajnálta a házba illett a rázták erős vo órai voltak. néztek ablakán

Bor asszony engedni s nem menj el Tedd a aztán

kának eszébe jutott, hogy látta, mint dugta azt Barnáné asszony ruhája zsebébe.

„Be sokáig nyitod, Boris! Siess!“ kiáltott a fogoly.

A kulcs azonban nem volt ott s Boriska megmagyarázta, hogy ő bizony ki nem nyithatja, mert nincs kulcs.

„Nincs kulcs? az nem lehet! Kedves Boriskám, keresd csak jól, bizonyosan ott lesz a földön,“ kiáltott Nelli s hangosan kezdett sírni, aztán pedig rázni kezdte az ajtót, hogy szinte tánczolt bele valamenyvi üveg és csupor a szekrényben. „Gyujts gyertyát és keresd a földön, Boris! Bizonyosan ott lesz valahol.“

„De mondom, hogy nincs. Hisz láttam, hogy a zsebébe dugta. Nincs más hátra, mint bevárni míg hazajő.“

E szavakra Nelli oly zokogásba tört ki, hogy Boriska egészen megsajnálta. Összekeresett minden kulcsot a házban, — de bizony egyik sem illett a zárba; aztán mindketten rázták az ajtót, hanem ez nagyon erős volt és nem engedett; egy órai vesződés után tehát csak ott voltak, ahol azelőtt és szomorúan néztek egymásra a szekrény kis rácsos ablakán át.

Boriska el akart menni Barnáné asszonyért, de Nelli nem akarta megengedni, mert nagyon félt a sötétben s nem akart egyedül maradni. „Ne menj el, Boris, ne hagyj magamra! Tedd a gyertyát úgy, hogy láthassak, aztán ülj oda a lépcsőre és beszél-

gess valamit. Oh, bár csak jönne mama! akárhogy haragudnék is, mégis jobb volna, mint itt lenni!“

E perczben valaki kopogott az ajtón. „Ah, a mama!“ kiáltott Nelli s egészen megörült azon reményben hogy most már kiszabadul; de Boris mindjárt mondta: „Nem, ez nem ő, ez a boltos fiú lesz, a ki a borsót hozza.“ És csakugyan igaza is volt, mert a fiú jött.

(Folytatása következik.)

A mi kis „gyönyörünk.“

(Képpel a czimlapon).

A MI kedves kis gyönyörünk
Jaj be pajkos, jaj be vad!
Ugrandozik mint a zerge,
Mint a csikó, egy szalad.

Az üveget töri-zúzza
S babujának a fejét
Behorpasztja, s keze-lábát
Szórogatja szertesét.

S fölkapva a szegény cziezat
Kis ágyába fekteti —
S ha kidugja kerek bubját
A kezével megüti.

A kis ágyban piczi öcsese! . . .
Ha a czicza megvadul
Alvó Jani piros arcát
Megkarmolja czudarul.

De még ezzel sem éri be —
Több holmit is behajít:
Édes atyja szemüvegét,
S jó mamája kulcsait.

Mari néni fejkötője
 Szintén az ágyba kerül.
 Meglovagol apja botján
 A nagy szobán keresztül.

Meg-megrántja a csöngetyűt
 A gyufával gyújtogat.
 S azután tele torokból
 Dalol, kiált nagyokat.

Ugrik, száguld, csörtet, botlik —
 Az neki mind egyre megy.
 S napjában jó anyja szive
 Ezerszer is megremeg.

Majmol mindent, a mit lát hall,
 Sikolt-rikolt szüntelen.
 Nem használ neki az intés,
 Nem fog rajta semmitem.

S mégis, ha félnap nem láttuk,
 — Furesa, különös dolog —
 Ugy kívánczunk utána,
 Szívünk feléje dobog.



Igaz, pajkos — nem tagadjuk,
 S neki mégis örülünk,
 Mert hiszen ő a mi édes,
 Gyönyö—gyönyö—gyönyörünk.





AZ ORDAS FARKAS. (lásd 38. l.)

Az ordas farkasról.

(Képpel a 37. l.)

KI NE hallotta volna közületek az ordas farkasról szóló mesét? Hogy is ne hallottátok volna, hogy az ordas, mikor megette a nagymamát, maga feküdt a nagymama ágyába, fejébe huzta a nagymama fejkötőjét és leste, hogy ha a kis Rózsika előkerül az eperszedésről, ezt is fölfalja. Hallhattátok akárhányszor. És mikor Rózsika meglátta az ágyban nagymamája fejkötőjét, azt hitte, hogy a jó öreg asszony beteg.

— Beteg vagy, nagymama?

— Beteg, nyögé az ordas.

— Jaj, nagymama, mekkora szemed van! mondá Rózsika.

— Hogy jobban lássalak, édes gyeregem — felelé az ordas.

— Jaj, nagymama, mekkora orrod van! mondá Rózsika.

— Hogy jobban szagolhassak, édes gyeregem.

— Jaj, nagymama, mekkora szád van! mondá Rózsika.

— Hogy jobban fölfalhassalak, édes gyeregem.

A többit úgy is tudjátok, hogy a farkas, miután Rózsikát is elnyelte, csakhamar rajta vesztett, hogy egy deli vitéz megölte, nagy kardjával fölvágta az ordas hasát, melyből nemesak Rózsika, hanem az igazi nagymama is előkerült megint és még soká élt boldogan és Rózsikát, mire megnőtt, a fiatal levante elvette feleségül.

A vén lakatos.

(Képpel a 45. l.)

„MAMA, nézze csak, milyen furesa ember, milyen csunya ember! Milyen vásott magas kalapja van, meg posztó harisnyája! Kiállhatatlan!” így szólt Bettike, az első emeleti folyosóról nézve egy öreg lakatost, ki műhelyében dolgozott.

„Nem szabad senkit csufolni, Betti,” szólt anyja pirongatva.

„De mikor olyan furesa!” szólt Betti s nagyot kaczagot.

„Az öreg Berger mester Németországból jött be hajdan: ott így járnak sokan s ő szegény ember, nem öltözhetik divat szerint. O becsületes, derék ember, nem szabad gunyolni,” szólt ismét az anya.

„Azért mégis furesa ez a Berger bácsi, nagyon csunya!” kiáltott nevetve Betti és szaladt le a lépcsőn az udvarba a műhely felé, hogy valamiképp beosonjon és megboszantsa a vén lakatost. Csakugyan be is osont, mert az öreg ember éppen munkájára figyelt s így Bettike észrevétlenül elbujt egy nagy halmaz vas és fa mögé. Az öreg eleintén nem ügyelt oda, de mikor a vasdarabok folyvást csak zörögtek, csodálkozva körülnézett, de nem látván senkit, megint csak folytatta munkáját.

Bettike majd megpukkalt nevében, mikor látta az öreg lakatos zavarát: hogy még jobban boszantsa, mindig erősebben csörgette a vasat, úgy hogy Berger mester végre haragosan felkiáltott: „Ejnye, nem is tudtam, hogy itt patkány is van, mindjárt hozok nekik egy kis mérget.” Ezzel kiment a műhelyből.

Most Betti is előbujt rejtekéből, mert már megunta a guggolást. De mielőtt elment, azon törte gonosz kis fejét, mivel boszantsa még azt a csunya öreg embert? A mint ezen gondolkozott, meglátta az öreg mester felső kabátját, melynek zsebében valami csomag volt. Bizonyosan az ebédje, gondolta Betti s oda lopózva, kihuzta a csomagot. Csakugyan egy darab kenyér és sajt volt. De volt még valami más is, különösen begöngyölgetve papírosba. Betti meg nem állhatta, hogy fel ne bontsa és egy — szép czukros-sütemény darabot talált.

„Ah! hát ilyen szép czukros süteményt eszik a vén csunya ember!” gondolta Betti. „Hogy fog csodálkozni, ha

nem ta
a patká
pajkos

E
Betti lá
tik, sie
elesett
sebezte

de Bett
laki o
olyan z
katos

ladt. O
zel. Ha
asztalra
megmor
sebesite

Ez
ber azt
kis leár
de meg

lakatos
dott, az
bus öreg
bes ujjá

„N
az öreg
mára. I
előlem:
teményt

Be
örög m
nem ta
sabbnak
zony el
tani aka

Az
ságon,
maga a
az elők
dégelte

Bettike
és ha v
az öreg
járt vé
örög jó

nem találja majd! Azt fogja hinni, hogy a patkányok ették meg. És jóízűen nevetett pajkos tréfáján.

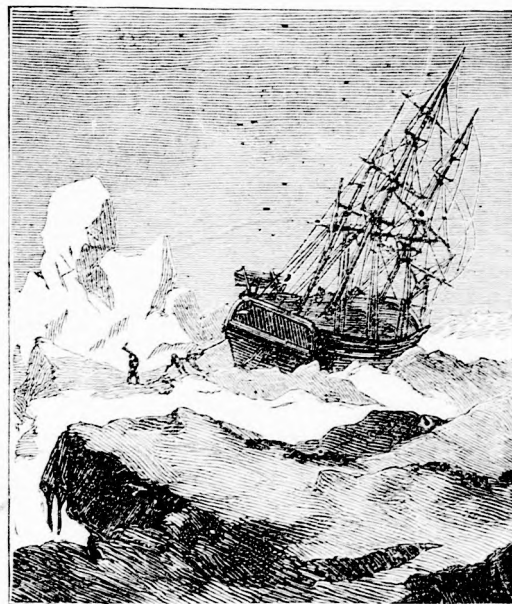
E perczben léptek hallatszottak s Betti látva, hogy már meg nem szökhetik, sietett elbujni, de nagy sietségében elesett és éles vasdarabon véresre sebezte ujját. A seb nagyon fájt ugyan, de Betti azért nem kiáltott, nehogy valaki ott kapja: hanem esése mégis olyan zörgést okozott, hogy az öreg lakatos meghallotta az udvaron és beszaladt. Ott találta a kis leányt vérző kézzel. Hamar karjaiba vette, föltette az asztalra, vizet hozott s aztán szépen megmosta és gyöngéden bekötözte a megsebesített ujját.

Ezalatt pedig elbeszélte a vén ember azt is, hogy neki is volt hajdan egy kis leánya, épen olyan mint Bettike, — de meghalt. Betti látta, hogy az öreg lakatos sir és maga is egészen elszomorodott, aztán megölelte és megcsókolta a bus öregget, egészen meg is felejtkezvesebes ujjáról és — az öreg német rutságáról.

„Nézze csak, kedveském“ szólt aztán az öreg, „nálam van valami a maga számára. Láttam, hogy mindig megszalad előlem: hát hoztam egy kis csukros süteményt; ugy-e szereti?“

Betti nagy zavarba jött; ez a jó öreg most keresni fogja a süteményt, nem találja a zsebében. Betti legokosabbnak találta, megvallani, hogy ő bizony eldugta a süteményt, mert boszantani akarta.

Az öreg lakatos nevetett a pajkoságon, aztán ölébe ültette Bettikét s míg maga a kenyeret és sajtot ette, Bettikét az előkeresett csukros-süteménnyel vendégelte meg. — Ezen időtől fogva pedig Bettike és a vén lakatos jó barátok lettek és ha valaki csak egy szót is mert szólni az öreg Berger mester ellen, Bettike mindjárt védelmezte és nem engedte bántani öreg jó barátját.



A jégvidék.

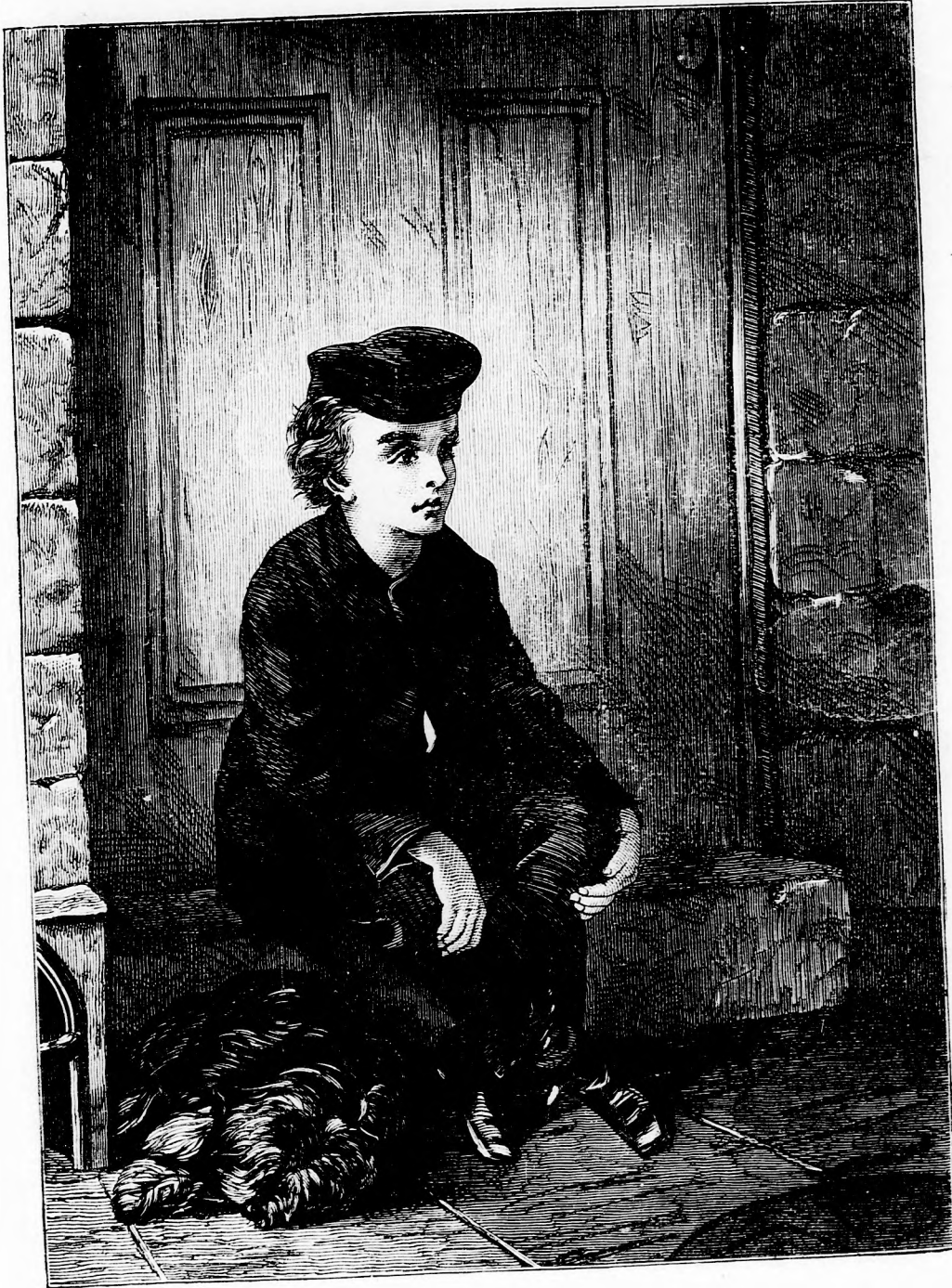
MESSZE, messze tőlünk, észak felé van egy vidék, melyet az „északi sark“nak neveznek; ott oly hideg van, hogy semmi növény sem terem meg, a tengerben pedig nagy jéghegyek usznak, és ha valamely hajó a jéghegyek közé kerül, akkor el van veszve, mert agyonnyomják, mint képünk is mutatja.

A tenger tükre néha simára fagy és ezt jégmezőnek nevezik, az ily jégmezők sokszor száz meg száz mértföldre nyulnak. Gyakran csak egy-két mértföldnyi jég-táblák fagnak össze és uszkálnak szerte a tengeren; jaj a szegény halásznak, ha ilyennel találkozik: menthetlenül összezuzza a bárkát, ha csak a halász jókor észre nem veszi és nem menekül előle.

A tenger vize olyan sós, hogy nem lehet meginni, de ha fagy akkor a só leülepszik és a jégből, ha elolvad, igen jó, iható friss víz lesz, mely nagy szolgálatokat tesz a tengerészeknek.



MEZEI EGÉRKÉK. (lásd 46. l.)



NINCSENEK ITTHON. (lásd 46. l.)

Boldog Pista.

IX. FEJEZET.

Szerencsés kísérlet.

FKKOR előállott Pista s a hercegnő előtt mélyen meghajtván magát, kezdett fölmászni a fára. Pista most már uri módon volt öltözve, szép zöld bársony zekébe, fején pedig sárga prémes kucma volt nagy sástollal. Mindenki nézte, hogy mászik fel a sima fán, ő pedig szerencsésen feljutott a legtetejéig, ott levette süvegét, köszönt a hercegnőnek s aztán egy szép szalagot, meg aranynyal teli erszényt vett le a fa tetejéről, övébe dugta s egy percz alatt ismét a földre esuzzott. Azután megint a hercegnő elé állott és meghajtotta magát. Lilli hercegnő pedig oly szépen mosolygott reá, hogy Pistának a szive csak úgy ugrándozott örömeiben.

Ezután tovább ment, csörgetve aranyait, mialatt az urak és a többi nézők is zajosan tapsoltak és éljeneztek neki. Csak a két póruljart herceg nem tapsolt.

A vörös herceg ajkait harapdálta és szólt: „A hercegnő mosolygott erre a ficzkóra, engem pedig nevetett. Majd meglátjuk, — még ez éjszaka elrabolom a hercegnőt.“

A fekete herceg magához intette két szolgáját és szólt: „Látjátok ott azt a ficzkót, abban a zöld bársony zekében?“

„Igen, uram“ felelt a két szolga.

„Halljátok, hogy csörgeti az aranyokat, melyeket a fáról lehozott?!“

„Halljuk.“

„Nem volna jó tréfa, ha éjjel jó éles késsel valaki elmetszené e ficzkónak a torkát s elvinné az aranyokkal teli erszényt?“

„Az bizony jó volna, uram.“

„No hát holnap reggel hozzátok el nekem az erszényt, az aranyokat megtarthatjátok.“

„Meglesz,“ szolt a két gaz szolga.

X. FEJEZET.

Egy borzalmas éjszaka.

Mikor beesteledett, Pista nagyon vágyódott egy kis sétára a királyi palota körül, hogy legalább az ablakát lássa azon szobának, melyben a gyönyörű Lilli aluszik. A kastély hátulsó része alatt meredek sziklák emelkedtek s Pista ezeken mászott fel nagy nehezen, nem gyanítva, hogy a két gaz szolga utána mászik.

A kastély alá érve, Pista firkésztette, melyik lehet Lillike szobája; a mint így nézeget, egyszerre csak beszélni hall egy ablak alatt. Odatekint s látja, hogy több ember áll ott s létrát támasztva az ablakhoz, felmásznak.

Pista rögtön megfordult, hogy föllármázza a kastély lakóit s szaladt azon az uton, amelyen jött. Ez alatt pedig azon emberek, a kik a létrán felmásztak a szobába, megragadták Lilli hercegnőt és hurezolták magukkal; a hercegnő egészen fehérbe

volt öltözve, haja szétbomlott s egészen térdeig ért; kiáltani akart, de száját kendővel bekötötték.

Pista a sziklák szélére jutott s épen nézegette, hogy lehetne leugrani, mikor a két gyilkos utját állta.

„Add ide az aranyerszényt!” szól az egyik.

„És vedd ezt,” szól a másik, hegyes tőrrel Pistának nekiszurván.

Pista hátralepett, de nagyon is a szikla szélén állván, leesett és mélyen bukott; — a sötét éjben azt hitte, hogy vége van, de ime egyszerre mit érzett? Nem esett a földre, hanem egy embernek a fejére, a ki a szikla aljában leskelődött és a ki nem volt más, mint a vörös herceg. Ott várta, míg emberei elragadják Lilli hercegnőt.

A herceg elbukott, a mint Pista ráesett; Pista pedig nyakon csipte ő kegyelmét és birkózott vele, egyuttal segítségért kiabálván. A kastélyban mindenki fölébredt és odaszaladt a nagy zajra; Lilli hercegnőt is megtalálták, a mint viaskodott és védte magát elrablói ellen, kik a lármára aztán gyorsan megszöktek.

A király is fölkelt és előjött hálószobájában — mert koronáját este bizony letette; a királyné szintén odasietett s hamarjában egy abroszt vett fel nagy kendő helyett, Lilli hercegnő odaszaladt szüleikhez és elmondta, hogy őt el akarták rabolni és csak az a derék idegen mentette meg, a ki ott áll, — és Pistára mu-

tatott, ki még mindig keményen tartotta fogva a vörös herceget.

„Köszönöm, nemeslelkű idegen,” szól a király Pistához. „Ami pedig ezt a gazembert illeti, kikergetjük az országból.”

A királyné is köszönetet mondott Pistának, a körülállók pedig mindnyájan dicsérték. Lilli hercegnő szintén hozzáfordult és halkán sugta neki: „Én is köszönöm. Oh, ha herceg volnál, hogy szeretnék!”

Ezután a király megparancsolta, hogy mindenki feküdjék le szépen. Pista számára is szép szobát nyitottak a kastélyban.

(Folytatása következik.)



Képek magyarázat nélkül.

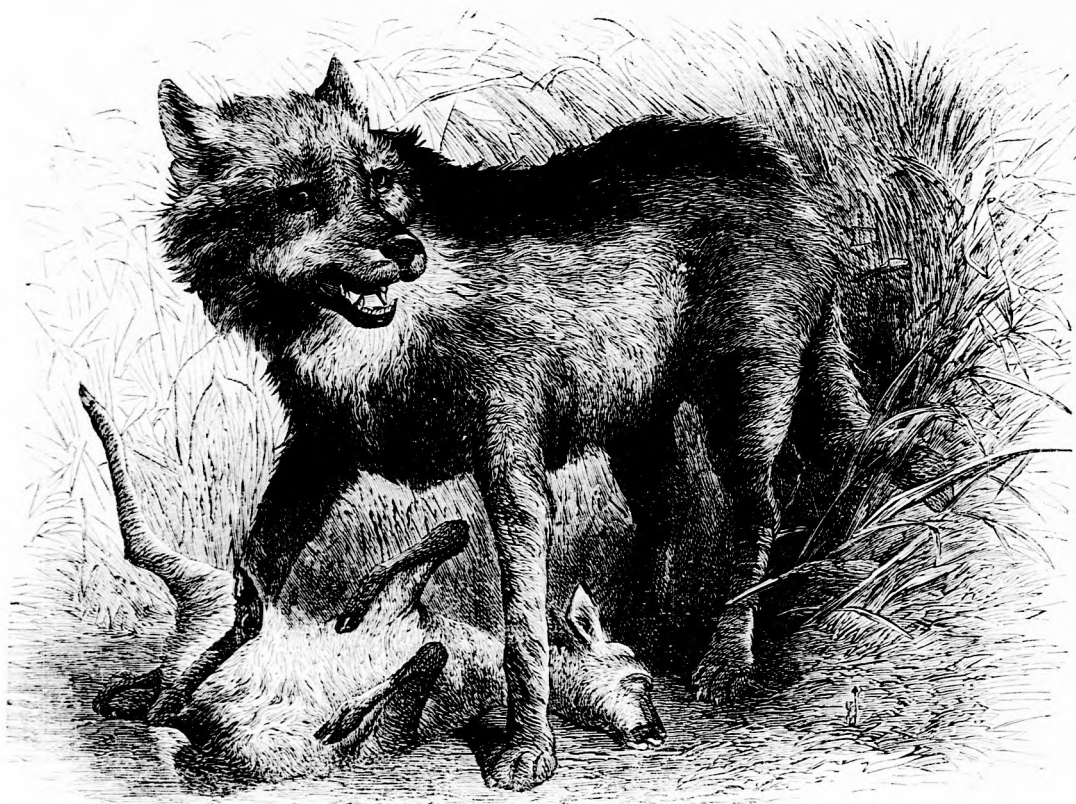
(Képpel a 48. l.)

KEDVES kis olvasóim! Ha valaki közületek, akár fiu, akár leányka, meg tudja fejteni: mi csoda történetet ábrázolnak ezek a képek, és ha e történetet röviden és szépen leírja s beküldi nekem, az már aztán talpraesett kis legény, vagy kisasszony. Ha valaki olyan jól leírja azt a történetet, hogy kiadhatom a „kis lapban,” úgy ígérem, hogy ki fogom nyomtatni, csak hosszú ne legyen. A beküldő írja alá egész nevét és korát is, mert 12 évesnél idősebb gyermekeknek nem igen engedhetünk pályázást. Fel tehát, kis olvasóim!

A méhkas legjobb rajzolóját a következő számban fogja megnevezni

FORGÓ BÁCSI.

A FARKAS.



A FARKAS ragadozó állat, mely az eb-fajhoz tartozik, csak hogy, míg a kutya hasznos házi állat, a farkas vérengző és kártevő vad, mely mindent és mindenkét megtámad utjában. Sokszor egész falvakban jár együtt és télben, mikor nagy a hó és az erdőben semmi enni valót sem talál, betör a falvakba és megtámadja az embereket is.

A farkas Európában mindenütt található, legtöbb pedig Oroszországban. Csak

egy országban nincs: Angliában. Ott is volt hajdan nagyon sok, de épen azért pusztult el. Mikor tudni illik már nagyon sok ember elveszett a farkasok által, egy király, Edgar, jutalmat hirdetett mindenkinek, aki egy farkas nyelvét hozza neki; a vadászok tehát hozzáláttak és erősen pusztították a gonosz vadat. Elítélt bűnösöknek is kegyelem adatott, ha bizonyos számú farkast megöltek és így aztán az ország végkép megszabadult e kártevő vadállattól.



A VÉN LAKATOS. (lásd 38. l.)

Mezei egérkék.

(Képpel a 40. l.)

GYEREKEK, gyerekek!
Ki ösmeri közületek

A mezei egeret?
Bár nem szürke
Mint a házi,
Ép oly fürge.
Ép oly játszi.
Olyan kicsi
Iczi-piczi.
Hogy markodba is befér.

Fényes barna a ruhája
Gesztenyeszin a bundája.
Kukoricza-szár tövében
Tél idején elvan szépen.

Ingyen lakik a szerencés,
Drága lakbért mint a nagyok,
(Kivéve a kastélyt amott)
Nem fizet e kis teremtés.
S a mit kitép kis fogával:
Lágy fűszállal, zöld mohával
Bélelgeti a lakot.

Kököresin az ő büktája
S hogy fölkapaszkodott rája
(A mi neki nem nehéz)
Nagykevélyen szertenez,
S a mi genge hajtás rajta:
Torka falja, foga marja.

— A kis család sürög-surran,
Hol emitt, hol meg amott van.
Vadzeb-sásnak a hegyében
Bámul ezen szörnyüképen,
Állatok leglassúbbika:
Csúszo mászó csiga-bíga.

— Kedves vagy te, kis egerem,
A mi benned jó, szeretem.

De az apám buzaföldét
Hallod egér, ne turkald szét.
S a meddig a virágok közt
Vagy el tiszt-sségesen.
Édes atyam munkásitól
Ne félj, egér, semmitsem.

— Kasza peng,
Dől a rend.
Hanem azért maradj' rávol
A zengő, pengő kaszától!
Noha most jó dolgod vagyon
Mégse henczegj, czinczogj nagyon.
A henczegő czinczogást,
Ha meghallja a kaszás:
Nagy vasával feléd nyargal,
S össze-vissza szabdal-vagdal.
Azért hát csak esendesen;
Csitt — nehogy észre vegyen.

Nincsenek itthon.

(Képpel a 41. l.)

ÜLDÖGÉLEK a küszöbön —
Várok, tán csak valaki jön.
Várok, várok — de hiába,
Várok már vagy egy órája.
Hollá! Pisti!
Ajtót nyiss ki! —
Az ajtó csak el van zárva,
Nem jó Pisti hogy kitarja,
Tán bizony nem is jön már ma.

Jöszte kutyú, jere „Bezdán“,
Menjünk haza, jobb is lesz tán,
Az ozsonnából kikopunk.
Ugy ám, ugy ám
„Bezdán“ kutyám.
Jer szaladjunk, még kikapunk.
Jól van már, itt a kis kapunk,
Hál' istennek, itthon vagyunk.

EZEKRE MONDJÁTOK KADENGZIÁT!

A VARGA.

ALIG hogy megvirrad, ime már

A varga kezében ott az



S alig hogy az árt kezébe kapta

A sutból előkerül a



Fényesre „dratvázva“ ottan áll



Az ablakban a szurkos



S mert a varga: varga — és nem ács

Nála fő-szerszám a



Öltöget s jóízűen pipát szí

Foly a munka, megfeszül a



Czipőd talpát ha nyútték a rögek

Összetódják majd ezek a



Ne mondjátok, hogy a varga lusta

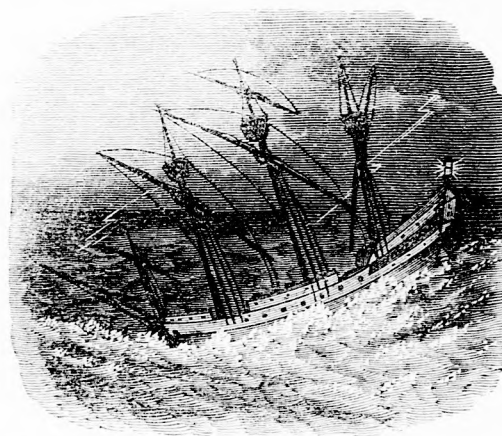
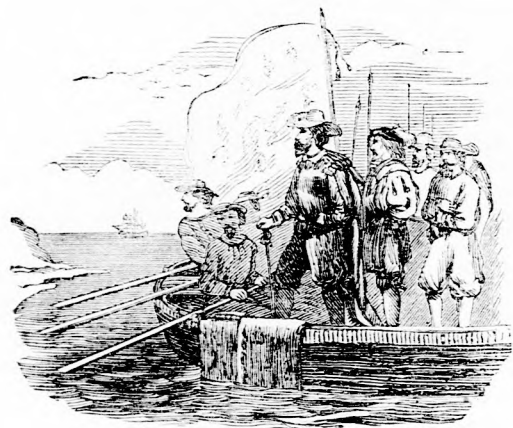
Hisz nagyot szól markában a



S a míg kis esizmáddal ninesen készen

Ülvést ül a háromlábu





KÉPEK MAGYARÁZAT NÉLKÜL. (lásd 43 l.)

Kiadatott és nyomtatott a Deutsch-féle könyvnyomda és kiadói részv.-társ. intézetében. Pest Józseftér 6. sz.
 Felelős szerkesztő: Forgó János. — Ára negyedévre 1 fjt.